

דודי חוני

דודי חוני שכב לישון מתחת לחרוב והתעורר מקץ 2000 שנה מתחת ללוה-
מודעות. גם אלה שחשבוהו למת כבר היו מתים מזמן. קם דור שלא חשב עליו
כלל.

ימינו, ימי שיר־השירים, הניצנים נראו בארץ, כמו שנאמר בפזמונים
הפופולאריים.

כל שד – עופר, כל אף – מגדל. דודי חוני היה אדם תמים. הוא ניער
את העשבים מכותנתו והלך אל הרחוב למכור את מעגליו. והימים, ימי שיר־
השירים; חינויות מנומשות טופפות לאיטן כשהן נשענות על חמודים מתולתלים
וצוואריהן מכוסים פרוות שועלים קטנים. דודי חוני, היה אדם בלתי מציאותי;
הוא חשב למכור מעגלים בעולם ישר־זווית. היתה זו שטות.

כמובן, הימים, ימי שיר־השירים, מה תעשה שולמית ספורטיבית במעגלי זקן
עיקש? הימים נפלו זה אחר זה כמו חרוזים. שרדו בחיים רק אלה שידעו לפזם.
הם הרנינו לך את ימותיך באבי־אביך. אני ידעתי שדודי חוני לא יוכל לשיר.
הוא היה זקן. 2000 שנים הופכות כל אדם לספקן. כששמע אותם שרים שהם

חבצלות־השרון ושושני־העמקים, שעיניהם כיונים ולחייהם כערוגות־בושם, חייך ולא האמין.

אלוהיו שלו לא דיבר חלקלקות כאלה אפילו כשהיה מרוצה. הרבה חורבן ראה מכדי שיתפתה להאמין שקורות בתיהם עשויות ארזים. ראיתיו בפעם האחרונה לפני חודש. בטרם יצא, השליך אל האש את מגילת־היוחסין שלו, מגילה עתיקה ומתפוררת. בין דודי חוני לבין ברטה קיש היתה רשימה ארוכה של מחשבי־קיצין מבולבלים אך נקיי־זרע. לא היה סיכוי שיהיה המשך, הימים ימי שיר־השירים, כל הפקחים הם ממזרים. ראיתי אותו יורד לכיכר העיר ומתמוטט בתוך המון רב של ששים מלכות, שמונים פילגשים ועלמות לאין־מספר.

מכרים סיפרו לי שהמשיך ללכת ולצייר את עיגוליו. בשדרה אחת התקלסו בו הילדים והוא גער בהם שלא יבלבלו לו את העיגולים. שולמית אחת שארבה לו בסתר חדר־המדרגות, פירשה את דבריו באופן מסולף וטילפנה למשטרה. מצאווה השומרים הסובבים בעיר, היכוהו, פצעוהו.

השבעתי אתכן, בנות־ירושלים, אם תמצאו את דודי, מה תגידו לו?